

Tvrdil jsem, že tě miluji...

KONEC

... že jsem jenom tvůj...

NEVINNOSTI

... a tys mi uvěřila.

Best
Seller
amazon.com

ALESSANDRA TORRE

KONEC NEVINNOSTI

**KNIHY ALESSANDRY TORRE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Nevinnost

Nevinnost se zavázanýma očima
Pod maskou nevinnosti
Konec nevinnosti

Samostatné romány

Černé lži
Hříchy Hollywoodu
Ghostwriter
Smlouva na lásku
Zatracená svatozář

Připravujeme

S láskou, Chloe

KONEC NEVINNOSTI

ALESSANDRA TORRE

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Alessandra Torre, 2014

Translation © Hana Láryšová, 2023

Cover © Jan Matoška, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-477-0 (pdf)

*Ženám, které učí své syny, aby otevírali dveře, respektovali ženy
a rozesmávali nás. Děkujeme.*

Říká se, že nikdy nebudete nikoho milovat tolik jako svoje děti. Ale láska k Bradovi mě zcela pohltila, byla bezmezná. Rozšířila mi obzory a vyžádala si každý nádech, úder srdce a myšlenku. Jak bych mohla někoho milovat ještě víc? Zdálo se to nemožné.

PROLOG

Se zavázanýma očima. Takhle celá ta věc začala, takhle se zrodilo moje sexuální probuzení, první roztřepené vlákno mých zábran. Skoro se hodilo, abych chvíli, která může být mou poslední, znovu prožila se zavázanýma očima.

Procitla jsem v neproniknutelné tmě, jeden po druhém se postupně probouzely moje smysly, pomalu mi našeptávaly ponuré detaily mého okolí. *Zrak*. Všudypřítomná, absolutní tma, až se přese mě převalila vlna klaustrofobie. *Zvuk*. Tlumené hlasy, hrubé tóny plné hněvu, nenávisti a – což bylo nejděsivější – škodolibé radosti. Když jsem otočila hlavu, zašustila mi u ucha látka, ten zvuk informoval můj mozek, že mám zavázané oči. *Vůně*. Sladká vůně, z níž se mi zvedal žaludek, linoucí se z pásky přes oči, která téměř, ale ne zcela, přehlušovala špinavý, mužský smrad v místnosti. *Chuť*. Mokrý látka v mých ústech, tahala mě v koutcích, držela mi jazyk na místě, odporná pachutí zvratků. *Dotek*. Ruce svázané za zády hrubým, škrábavým lanem. Kotníky připevněné k nohám židle pode mnou. Seděla jsem zpříma, nemohla se ani hnout a vnímala jsem každou modřinu na svém těle, ač jsem ji neviděla.

Můj mozek naráz pochopil, v jaké situaci se nacházím. Probral se do reality v jediné hrůzné vteřině, jako když člověk vystoupí ze tmy do ostrého, bolestivě žhnoucího slunce. Přes roubík jsem zakřičela, ale vyšel ze mě jen tlumený zvuk, napjala jsem všechny svaly a házela sebou ze strany na stranu ve snaze osvobodit aspoň

nějakou část svého těla. Židle se rozhoupala, zakymácela a mučivě pomalu se přehoupla dozadu na betonovou podlahu. Bolestivě jsem se udeřila do hlavy a moje tělo znehybnělo, smysly opět rázem umlkly.

1. KAPITOLA

Snoubenka. Tuhle roli jsem znala. Hrála jsem ji před pár měsíci. Ale teď, když se ten titul pojil s Bradem De Lucou, mým budoucím manželem, mi připadal úplně jiný. Pomalu jsem se probudila, nutila jsem se vynořit ze snu, holými zády jsem se opírala o jeho teplou kůži. Povzdechl si a ve vlasech mě zašimral jeho dech. Pohybem boků mi dal tím nejvíc nemravným způsobem najevo, že je vzhůru. Ano, na tohle bych si dokázala zvyknout. Ano, zvládla bych se probouzet v jeho náruči i příštích padesát let.

Přetočila jsem se, abychom si viděli do obličeje, měl pořád ještě zavřená víčka, ale rty se mu zkroutily do úsměvu. Prohlížela jsem si jeho husté řasy, klid v jeho obličeji. Ten zmizí, jakmile otevře oči, ihned pak zvážní a jeho krásné tváři bude vévodit dominance.

Pak oči opravdu otevřel a mně došel dech. O pět minut později mi ten dech vyrazil znovu, ale úplně jiným způsobem. Prohnul se v zádech a s rukama zabořenýma do jeho vlasů jsem koutkem oka zachytila lesk diamantu na svém prstu – to bylo to jediné na našem spojení, co vyjadřovalo respekt a nějaký smysl.

Oblékla jsem se do práce, vybrala jsem si šedý kostýmek a krémovou košili. Právě jsem si nasazovala náušnice, když vyšel z koupelny jen v ručníku a za ním se do místnosti vyvalila pára. Uviděl mě, zastavil se a mírně se zamračil: „Ty pojedáš do domu mého otce v tomhle?“

Otočila jsem se od zrcadla a lehce jsem sebou trhla, protože jsem se netrefila náušnicí do dírký. „Ne, *zlato*, tohle si беру do práce. Tam, kam chodívám ve všední dny?“ Podívala jsem se na hodinky. „Tam, kam přijdu pozdě, jestli hned neseběhnu dolů na snídani.“ Rychle jsem spustila ruku, ale už si mého holého prstu všiml.

„Kde máš prsten?“

„Je, ehm... je na trezoru. Myslela jsem si, že bys ho mohl dát dovnitř.“

Pomalů došel ke mně, měla jsem trochu problém se soustředit, protože moje smysly omámila vůně mýdla a mužství. „A proč bych to dělal?“

„Já nevím..., aby ho někdo neukradl?“ Sladce jsem se na něho usmála a sáhla jsem pro taštičku s mejkapem, ale mé zápěstí zadržel jeho železný stisk. Zamračila jsem se na Brada a kroutila se, abych se vyprostila, tak dlouho, až se mi to nakonec povedlo.

„Co se děje?“ Byla jsem naboso, takže se nade mnou tyčil a já zůstala v obranné póze, přesto jsem se snažila zachovat si důstojnost a necouvnout.

„Jenom se *snažím* dostat do práce včas.“

„Měl jsem dojem, že jsi souhlasila, že se mnou půjdeš za mým otcem.“

„Aha... ne. Jenom jsem převedla řeč jinam a ty jsi předpokládal, že souhlasím.“

„To se podezřele podobá tomu, co bych udělal já.“ Založil si ruce na hrudi a zachmuřeně na mě shlížel – sice se mračil, ale ze všech sil se snažil nerozesmát.

„Dobře. Takže chápeš, jak moudrý krok to byl.“ Znovu jsem sáhla pro taštičku s líčidly a on mě znovu zastavil. Zvedla jsem ruce. *K čertu s mejkapem*. Obešla jsem ho a zamířila do koupelny.

„Dobře, takže nechceš jít za mým otcem. Fajn. Ale proč nechceš nosit prsten? Nelíbí se ti?“ Dokonce vypadal téměř ublíženě. Téměř. Podle mě egu tohohle chlapa neublíží vůbec nic.

Protočila jsem na něho oči. „Ten prsten miluju. Kruci, i Marilyn Monroe by ho milovala. O to nejde.“

„Dobře. Takže jde o kancelář.“

„Ano.“ Odložila jsem kartáček, na který jsem chtěla nanést pastu, a otočila se k němu. „Jsem na nervy z toho, že se v tam dozví o našem zasnoubení. Po tomhle semestru jsem se k práci v CDB neuvázala. Proč to tedy řešit, když to můžeme do konce semestru držet v tajnosti?“

„Nejsem zvyklý se skrývat, Julie.“

V duchu jsem záupěla a toužila být kdekoli jinde než tady, mluvit o čemkoli jiném než o tomhle. A hlavně když jsem šla pozdě. „Já tě *neskrývám*. Vyhýbám se spoustě otázek, řečí a zlých pohledů. Prosím, Brade.“ Spráskla jsem před sebou ruce a pokusila se o co nejprosebnější pohled, který jsem ovšem v minulosti moc nepoužívala, a tak myslím, že jsem vypadala spíš jako smutný klaun.

Zadíval se na mě se směsicí zmatku a pobavení, pak rozhodil ruce a odešel. Uvolnila jsem se a sáhla po pastě.

Vrátil se dřív, než jsem si stihla začít čistit zuby. Rázně položil krabičku s prstenem na mramor vedle mě. „Nos ho.“ Zahodila jsem pastu a chystala se mu ostře odseknout. „Budu v kanceláři kolem desáté. A svým lidem to řeknu. Takže buď můžeš být zasnoubenou asistentkou, která vypadá, jako by svoje zasnoubení tajila, nebo můžeš být sebevědomou snoubenkou – a ty víš, že jí jsi. Nebudu příštích sedm týdnů předstírat, že neexistuješ, když se chci se všemi o tu krásnou novinu podělit.“ Mrkl na mě, otočil se na patě a odešel. Jadrná poznámka mi uvízla krku, kde zhynula pomalou a bolestivou smrtí. No super, první den zasnoubení.

Nakrátko jsem pochopila, jaké to muselo pro Luka být. V našem vztahu jsem to byla já, kdo vládl železnou rukou diktátora.

Při čištění zubů jsem se celou dobu vzteкала a zírala na tu zatracenou sametovou krabičku. Nepochybovala jsem, že Brad udělá přesně to, co slíbil – vytroubí onu horkou novinu každému, koho potká. Jedna moje část radostí nadskakovala, tancovala a byla šťastím bez sebe, že je na to hrdý. Hrdý na mě, náš vztah a zasnoubení. Že se nechoval, jako bych ho odsoudila na doživotí do vězení. Snažila jsem se tu část vznášející se šťastím zaškrtit, ale vůbec se mi to nepovedlo.

Otevřela jsem sametovou krabičku a znovu se na prsten zadívala. Byl tak krásný, až mi srdce usedalo, a já se děsila toho, že se do něj zamiluju a jednoho dne se ho pak budu muset vzdát. Zvedla jsem prsten a nasadila si ho, třásla se mi přitom kolena. Dovolila jsem si kratičký šťastný taneček uprostřed koupelny a pak jsem nasadila vyrovnaný výraz a zamířila dolů.

Vstoupila jsem do kuchyně a mávnutím pozdravila Marthu v naději, že se mi podaří ukořistit bagel a uniknout bez výsledku, ale podle toho, jak položila utěrku a zářivě se na mě usmála, jsem poznala, že to nebude tak snadné.

„Julie.“ Rozevřela náruč. Obešla jsem ostrůvek a ona si mě přitáhla do pevného, přesto něžného levandulového objetí. „Mám z vás takovou radost.“ Stiskla mě pevněji a její ryzost mě rozesmála.

Vymanila jsem se jí. „Promiň, ale kdo jsi a co jsi udělala s tou ženskou, která mi řekla, abych zvedla svůj zadek a vypadla z tohohle domu před... kolika – *dvěma* týdny?“ Rozpustile jsem se na ni usmála a sáhla jsem za ni do misky s ovocem na lince, odkud jsem si vytáhla pomeranč a hrozny.

„To byla mrcha Martha. Teď jsi součástí rodiny, tak ji nechám schovanou.“ Kolébala se za mnou. „Nebudeš jíst jen ovoce. Připravím ti něco jiného.“

„Nemůžu,“ zahuhlala jsem s plnou pusou hroznů. „Už tak jdu pozdě do práce.“ Ošklivě se na mě zadívala a já na chvilku uviděla kousek té Marthy, kterou jsem si pamatovala. „Ale večer sním, cokoli připravíš, slibuju.“ Poslední slova jsem zavolala, zatímco jsem klusala ze dveří, které jsem za sebou jemně, přesto pevně zavřela. Okamžitě jsem se ovšem zarazila, když jsem uviděla svoji Toyotu Camry zaparkovanou vedle garáže a telefonujícího Brada, jak se o ni opírá. Vyšel mi vstříc, ukončil hovor a podal mi klíčky. Nenápadně si přitom pohledem zkontroloval můj prsteníček.

Vytrhla jsem mu klíče z natažené ruky, postavila se na špičky a krátce ho líbla. „Díky.“

„Rádo se stalo. Za několik hodin ti zavolám.“

Protočila jsem oči. „Dobře. Dneska ráno... přeju hodně štěstí. Prosím, nevracej se s oznámením mého brzkého úmrtí.“

Vypadal zraněně. „Zlato, mám snad lepší vyjednávací schopnosti. Přinejhorším ti hrozí pár rozdrčených česek. Přinejhorším.“

„Ha ha, moc vtipné. Fakt. Umírám smíchy.“ Plácla jsem ho přes ruku a otevřela dveře. Ale když jsem se chystala nastoupit, chytil mě za paži.

„Počkej.“ Něžně mě zatlačil na bok auta. Na vteřinu se mi před očima mihla jeho tvář, nedal mi čas na reakci a políbil mě. Jemně, ne typicky vášnivě ve svém osobitém stylu. A než zvedl hlavu, líbl mě ještě jednou, načež se na mě ze své výšky usmál. „Miluju tě.“

„Já tě taky miluju,“ zamumlala jsem, neschopná vymanit se z hlubin jeho očí.

Sehnul se, letmo mi přejel rty po krku a potom mi zašeptal do ucha: „Líbí se mi, když ten prsten nosíš.“

„Líbí se ti, že je po tvém.“

„To taky.“ Přidržel mi dveře, počkal, až nastoupím, a pak je zavřel. Nastartovala jsem, zařadila zpátečku a sledovala, jak Brad míří ke garážovému vratům.

2. KAPITOLA

Moje auto cestou centrem nespokojeně bručelo. Roztržitě jsem šátrala v kabelce po mobilu, abych vytočila Olivii. Rychlý pohled na hodinky mi prozradil, že Becca bude ještě slintat a funět do polštáře.

„No už bylo sakra načase. Nemůžeš nás nechat takhle v nevědomosti!“ Usmála jsem se nad rozhořčením v Oliviiině hlase a kdesi mezi lopatkami se mi uvolnilo napětí.

„V nevědomosti? Vy jste to věděly?“

„Ano, věděly!“ utrhla se na mě. „Ten tvůj božský chlap nám přistavil auto – *limuzínu* – a včera odpoledne nás zavezl do kle-notnictví.“

Našpulila jsem rty. „Chceš mi říct, že Becca *to* v sobě udržela celou noc?“

Zahihňala se. „Nalila jsem ji tequilou. A nakrmila *fajitas*. A schovala jsem jí telefon. Myslely jsme si, že nám napíšeš nebo zavoláš, abys nám zvěstovala novinky, a nakonec jsme u toho čekání celou noc popíjely.“ Rozhořčení v jejím hlase pramenilo spíš z kocoviny než ze zpoždění, ale rychle jsem promluvila, abych zametla stopy.

„Promiň, Olivie. Věci se... trochu zamotaly, když jsme se vrátili domů.“

„Ale souhlasila jsi.“

„Ano, souhlasila jsem!“ Najednou jsem si uvědomila, že moje nejlepší kamarádky neznají mé skutečné pouto k Bradovi, neví,

že ho miluju. Proklouzla jsem pod jejich radarem. Nevědí o Bradově rodině, o situaci, která nás svedla dohromady rychleji, než protokol normálního vztahu dovoluje. Konečně jsem rozklíčovala ten divný tón Oliviina hlasu – nebyla úplně nadšená, mluvila spíš opatrně.

„Miluju ho,“ řekla jsem rychle.

„Jules, ale jste spolu tak krátce. A poslední zasnoubení jsi zrušila teprve...“

„To je něco jiného. Brad není Luke.“

„To máš teda pravdu,“ zamumlala a já nevěděla, jestli to myslí jako pochvalu, nebo kritiku.

Pokračovala jsem v jízdě mlčky, nebyla jsem si jistá, co na to mám říct. Jak jsem se blížila ke kanceláři, narůstal ve mně tlak. *Nic jsem si nepřipravila, nevím, co mám v kanceláři říct, musím jít.*

„No...“, protáhla Olivia. „Becca chrní na mém gauči. V devět mám hodinu, takže ji tu nechám spát. Ale musíme to oslat. *Los Compadres* v šest?“

Skousla jsem si spodní ret. Holky zbožňuju a chtěla jsem se s nimi podělit o vzrušení ze zasnoubení. Ale taky budu muset zjistit, jak se Bradovi vedlo na schůzce s otcem, jak zareagovali zaměstnanci jeho křídla a podělit se o svoji verzi toho, co se sakra stalo, se zvědavými kolegy z prestižní kanceláře. Zapnula jsem blinkr, zastavila a připravila si čipovou kartu pro vjezd do garáží „Nezlob se, Olivie, někdy jindy. Až se Becca vzbudí, tak ji za mě moc obejmí, a já se vám zítra ozvu.“

„Řekla bych, že člověk se zasnoubí jen jednou, ale tvým tempem...“ Místo konce věty jsem uslyšela skřípat ramínka na oblečení, čímž skryla podráždění.

„Taky tě mám ráda, Olivie.“

„Jo. A gratuluju,“ naservírovala mi to nejnepatrnější blahopřání v historii lidstva.

„Díky.“ Zašklebila jsem se a ukončila hovor. Nacpala jsem telefon do kabelky a zajela na parkovací místo. Potřebovala jsem chvíli pro sebe – opřela jsem si hlavu o opěrku, zhluboka se nadechla a nasadila sakramentsky statečný výraz –, ale vůbec mě to neuklidnilo. A pak jsem jako drsňačka největší otevřela dveře.

3. KAPITOLA

7:45. Ulička smrti přes lobby. Zaštitila jsem prsteníček kabelkou, letmo se usmála na prastarou Dorothy a spěchala k výtahům. Nahoru jsem jela sama, využila jsem ticha a krátce jsem se pomodlila – omluvila jsem se za všechny nedávné hříchy a poprosila o slitování.

První člověk si všiml prstenu, zrovna když jsem dělala kávu. Nedal se přehlédnout, pod zářivkami se oslnivě leskl a Beverly, sekretářka z našeho křídla, se na něj vrhla jako kotě na šantu kočič. „Co je *tohle*?“ Hodila svůj oběd v krabičce do lednice a vzala moji ruku do dlaní a bylo jí přitom úplně jedno, že držím špinavý filtr z kávovaru. Podrážděně jsem sledovala, jak se černá zrníčka použité kávy rozletávají všemi směry a dopadají na bílé kachličky. Beverlyino podsadité tělo zamrzlo na místě, svírala mi ruku silou válečníka a oči přitom upírala na prsten jako na horký trychtýřový dort. Snažila jsem se ruku jemně vyprostit, ale bylo to, jako bych se pokoušela vytáhnout Excalibur z kamene.

„Já nevěděla, že s někým chodíš!“ Beverly přenesla zrak z kamene na mě a upřeně se mi zadívala do očí. „Ty ses vrátila ke svému bývalému?“

„Ehm... Ne.“ Usmála jsem se, ale vyšlo mi z toho spíš zašklebení. „Je to někdo nový.“

„A už jste se zasnoubili?“ Zmateně naklonila hlavu a já proklela den, kdy jsem vůbec vedla nějaký rozhovor v osobní rovině ať už s touhle ženskou, nebo s kteroukoli jinou osobou na patře.

„Ano. Je to trochu náhlé.“ Významně jsem se zadívala na splasklý kávový filtr a Beverly mě rychle pustila.

„Propáníčka, drahoušku, promiň.“

Přesunula jsem se ke koši, kam jsem filtr odhodila, a doufala, že Beverly odejde.

„To je ale *sakra* prsten. Co tvůj snoubenec dělá?“ Přiblížila se a vlezla mi do osobního prostoru.

Do háje. „Je to právník,“ odpověděla jsem ledabyle a co nejhlasitěji si umývala ruce, pak jsem začala otevírat a zavírat skříňky ve snaze dostat mezi sebe a Beverly co nejvíc věcí a zvuků. „Já si teď vážně nemůžu povídat, Beverly. Musím udělat to kafe.“

„*Právník!*“ Rozzářila se hrdě. „Já znám *hodně* právníků. Jsem tu už třináct let a děláme na spoustě případů proti firmám z celého města. Musí být v oboru nový, možná tady dokonce dělal stáž. Jak se jmenuje?“

Dolávala jsem vodu do zásobníku, zašklebila jsem se a ukázala k uchu, jako by snad ubohý tlak z kohoutku pouštěl vodu silou Niagarských vodopádů. Nezabralo to. Trpělivě si počkala u dřezu, a jakmile jsem vodu zastavila, spustila znovu: „Jak se jmenuje?“

Kurva, kurva, kurva, kurva, kurva. Došly mi možnosti. „Myslím, že ho asi znáš,“ řekla jsem zvesela, zasunula zásobník na místo a nabrala čerstvou kávu. „Pracuje ve východním křídle. Jmenuje se Brad.“

Fakt jsem se na ni nechtěla ani podívat, nechtěla jsem vidět, jak se tváří, ale neměla jsem na výběr, protože moje oči se nikoho neptaly a udělaly přesně to, co chtěly, protože *ach-můj-bože-tohle-si-nesmím-nechat-ujít*. Naklonila hlavu, zřejmě uvažovala, kterýpak poslíček z východního křídla se jmenuje Brad, protože to nemůže být *ten* Brad. Sledovala jsem, jak jí pomalu dochází ta hrůza, že nikdo jiný tam není a jediná možná varianta je...

Zarazila se, úplně ztuhla, mohutné tělo ji zradilo a mírně zavrávoralo, musela se rukou chytit kuchyňské linky. Tvářila se divně – jako by cítila něco kyselého a měla zácpu – celé dlouhé tři vteřiny, pak dvakrát otevřela a zavřela pusy, ale nevyšla z ní žádná slova. Nakonec ztěžka polkla a zkusila to znovu.

„Brad *De Luca*?“ V hlase měla pořád jiskřičku naděje, že se možná plete, že tam třeba je někdo nový, nějaký rozvodový podržtaška zastrčený kdesi v těsném rohu, takže o něm ještě neslyšela. Někaký Brad Smith nebo Taylor nebo jakkoli jinak než De Luca. Strašně mě mrzelo, že jí tu jiskřičku musím uhasit, až jsem málem pocítila společenskou povinnost zalhat. Málem.

Skončila jsem s přípravou té zatracené kávy a zmáčkla START s téměř hrdou konečností. *Přežila jsem to ve zdraví.* Pak jsem se otočila zpátky k Beverly. „Ano. Brad De Luca. Znáš ho.“ Načež jsme si v kuchyňce vyzkoušely pár kroků country čtyřlky, když já se jí snažila obejít a ona se mi bezděčně motala pod nohy, dokud jsem jí konečně neunikla. Už jsem byla napůl cesty ven, když jsem ucítila železné sevření na paži. Vykouzllila jsem zářivý úsměv a otočila se k ní. „Ano?“

Trhla mnou dozadu tak rázně, až se mi částečně zula jedna lodička. Nejistá a zmatená Beverly zmizela a nahradila ji předsedkyně vojenského tribunálu. Rázně zavřela dveře do kuchyňky – *vůbec jsem netušila, že ta kuchyňka má dveře* – založila si ruce v bok a zaútočila. „Ty. Jsi zasnoubená. S Bradem. De Lucou.“ Mluvila pomalu, trýznivě protahovala hlásky a jako by s každým slovem rostla.

„Ano.“ Snažila jsem se zachovat si veselí, ale vzduch v místnosti zhoustl a začínala jsem se trochu bát, že mě slupne místo oběda z puntíkové krabičky v ledničce.

„S *tím* Bradem De Lucou. S mužem, který si myslí, že ho povolal sám bůh, aby ošoustal každou sexy ženskou v okruhu třiceti

kilometrů? Toho, který s radostí vyždímá každého chudáka, s nímž se rozvádí manželka, jako by to byl zápas v boxu? S chlapem, který je shodou absurdních okolností jak můj, tak tvůj šéf?“ S každou větou přidávala na hlasitosti, až jsem si byla jistá, že její křik určitě neunikne nikomu v křídle. Ještě nikdy jsem ji neslyšela křičet, a už vůbec ne mluvit sprostě.

„Ehm... ano?“ Bála jsem se oheň v ní přikrmmovat. Ta ženská se přímo před mýma očima proměnila do podoby dobrmana. Snažila jsem se zformulovat inteligentnější odpověď, ale kuchyňské dveře se rozletěly a málem praštily šílenou Beverly do zad. Krátce jsem si oddychla úlevou, ale pak jsem uviděla, kdo ty dveře rozrazil. Sheila. *Kurva*.

„Beverly! Co to do tebe proboha vjelo?! V předpokoji jsou *klienti*, prokrista!“ V životě jsem neslyšela, aby byl její kultivovaný a důstojný hlas tak pobouřený. A dokonce probodávala Beverly pohledem. Čekala jsem, že z Beverly vyprchá bojovnost, uzná svoji chybu – omluví se. Jenže ona ani trochu nezakolísala a neochvějně Sheile pohled oplácela. Potom zvedla prst a ukázala na mě. *Ne. Prosím ne. Je pondělí, proboha. Nesmíte na mě tak zhurta.*

„Julie, *pověz* jí to.“

A tak jsem přímo tam, na kuchyňské podlaze, trošičku umřela. Uslyšela jsem cvaknutí a moje úzkost ještě vzrostla, protože kuchyňské dveře se znovu zavřely. Sheila teď kopírovala Beverly, s rukama v bok mě provrtávala železně pevným pohledem. Beverly se tvářila tak samolibě, až jsem měla sto chutí ji proplesknout.

4. KAPITOLA

„Julie? Co se děje?“ Sheila na mě promluvila laskavěji, přesto pevně. Pravděpodobně si myslela, že jsem zase zapoměla objednat papír do tiskárny.

„Nic.“ Zářivě jsem se usmála, už mě z vši té falši začínal bolet obličej. „Beverly si všimla mého zasnubního prstenu a právě jsem se s ní o tu novinku dělila. To je všechno.“

„Ano. Julie je zasnoubená. Páni! Hádej s kým, Sheilo?“ V Beverlyině hlase už nezaznívala ani špetka vzteku. Naopak teď zlomyslně, téměř radostně očekávala mou nadcházející zkázu.

„Kvůli *tomu* tady hudruješ? Kvůli tomu tady *křičíš!*“ Sheila znechuceně vyhodila ruce do vzduchu. „Julie, gratuluju k zasnoubení. Ale máme práci a nemůžeme tu drbat celý den. Beverly, to jsi mě tedy zklamala.“ Otočila se, otřela si ruce do kalhot a sáhla po klice.

„S Bradem. De. Lucou.“ S Beverlyiným hlasem jako by se malá kuchyňka ještě scvrkla, a Sheila se rázem zastavila. Otočila se a ostře na nás pohlédla.

„Cože? Co s Bradem De Lucou?“

„S *ním* je Julie zasnoubená. S Bradem De Lucou.“ Přitom na mě pořád zklamaně a naštvaně ukazovala. *Co s tou neposlušnou Julii uděláme?*

Sheila si přitiskla ruku na čelo, narovнала ramena a postavila se ještě víc zpřímá. „Beverly, nech nás prosím. Jsou tu klienti, prosím tě, běž se jim věnovat. A vyřiď panu Burgeovi, že Julie je tu

se mnou, aby se po ní nesháněl. A už *nikdy* nechci slyšet, že v téhle kanceláři zvyšuješ hlas. Je mi jedno z jakého důvodu.“ Mluvila tiše, což mě vyděsilo víc než Beverlyino řvaní.

Ta mezitím ochabla. Odešla a nechala nás v kuchyni o samotě. Nervózně jsem ustoupila.

„Je pravda, co říkala Beverly? Jsi *zasnoubená* s Bradem De Lucou?“

„Ano.“

„Je to čerstvá událost?“

„Ano. Od včerejšího večera.“ V téhle situaci jsem se cítila stejně jako při policejním výslechu.

Vydechla a ostře se na mě zadívala, což jí zdůraznilo vrásky. „Možná se pletu, ale mám dojem, že jsme spolu ty a já o Bradovi mluvily. Řekla jsem ti o jeho pověsti a varovala tě, abys mu nepadla za oběť. Nechceš skončit jako *ta druhá* stážistka, Julie. Zničí ti to reputaci jak v této firmě, tak v kterékoli jiné.“

Mírně jsem se naježila. „Sheilo, já s partnerem firmy nespím. *Já si ho беру*. Myslím, že je mezi tím dost velký rozdíl.“

Srazila obočí k sobě. „Ty jsi těhotná?“

Skutečně fyzicky jsem zalapala po dechu. „Cože? Ne!“

Vysmála se mi. „Brad De Luca není typ na ženění. Nevleze do chomoutu s nikým, a už vůbec ne se stážistkou, kterou nezná ani... no, já nevím, jak dlouho se vy dva tajně vídáte. Ale méně než dva měsíce. Takže jestli *nejsi* těhotná, proč tedy? Proč by se usazoval?“ Její ocelový pohled nepřipouštěl žádné výmluvy.

Pokrčila jsem rameny. „Jsme zamilovaní.“ Dokonce i mým uším to znělo uboze.

Po tomto prohlášení se doopravdy rozesmála. Zavrtěla hlavou, přistoupila ke mně a vzala mě za ruce. „Julie,“ promluvila blahosklonně, „ten chlap nemiluje nikoho kromě sebe. Nevím, o co jde ani proč by si s tebou zahrával, ale Brada De Lucu si vzít nechceš.“

Najdi si milého, laskavého kluka, který se k tobě bude chovat s úctou, a nech chlapy Bradova typu bídňe a o samotě zestárnout.“ Poplácala mě po ruce, dlaní přejela přes prsten a při tom doteku ucouvla. Pustila mě a ustoupila, otevřela dveře a vyšla z kuchyňky.

Kávovar za mnou cinkl.

Káva. Ta zatracená tekutina *rozhodně* nestála za posledních pět minut pekla. Znovu jsem se zadívala do otevřených dveří, v duchu si procházela ostatní obyvatele našeho křídla a představila si příštích osm hodin v noční můře, kterou mi nepochybně přichystají. Bylo to ještě horší, než jsem si myslela – útočný nesouhlas smíšený s povýšeností. Ať už byly moje pocity předtím jakkoli krásné, nyní zhořkly a já ty lidi nenáviděla za to, že mi moje nadšení zošklivili.

Nalila jsem Burgeovi kávu a odnesla mu ji do kanceláře na podnosu spolu se smetanou a cukrem. Jemně jsem zaklepala na dveře a pak je otevřela. Zrovna něco psal, ale při mém příchodu zvedl oči a usmál se.

„Dobré ráno,“ popřála jsem mu. „Jak máte rád kávu?“

„Jen černou. Děkuji.“ Postavil se, vzal si z podnosu hrnek a narovnal si brýle. „Tohle je váš první týden zimního semestru, říkám to správně?“

„Ano. Výuka mi začíná ve středu, takže po dnešku tady budu pracovat jen úterky a čtvrtky.“

„Jaké máte další plány?“ Posadil se a nabídl mi prázdnou židli.

„Práva.“ Sedla jsem si také, sepjala vlhké ruce v klíně a zároveň tak nenápadně skryla dlaní druhé ruky prsten.

„Budete chodit na práva tady?“

„Ano. Pokud mě přijmou,“ řekla jsem s úsměvem. O tomhle rozhodnutí jsme s Bradem nemluvili. Ale celou dobu jsem měla v plánu zůstat ve městě. Pěstovat kořeny, které jsem tady zapustila, a nechat si svoji alma mater.

„Dobře. Jedna z věcí, které zůstaly na Browardově stole, byl formulář pro vašeho profesora. Dotazuje se na vaše chování a pracovní produktivitu a žádá o doporučující dopis.“ Vytáhl formulář zpod lampy a přimhouřil na něj oči.

„Ano. Bude zásadní pro moji přihlášku k dalšímu studiu.“ Nervozitou se mi klepala noha, zatlačila jsem ji chodidlem k podlaze a uklidnila ji.

„Problém je, že jsem tu nebyl. Poprosím Sheilu, aby ten papír vyplnila, a já ho jen podepíšu.“ Už formulář odkládal a chtěl něco říct, ale vyskočila jsem na nohy.

„Já bych vážně byla raději, kdyby ten formulář nevypisovala Sheila.“

Moje chování?

Přes stůl se na mě zamračil. „Proč ne?“

Ano, Julie. Proč ne?

„Se Sheilou jsme nedávno měly... neshody. Bojím se, že by nebyla nestranná.“

Nepřestával se mračit. „O tom pochybuji. Sheila se zdá jako velice schopný člověk, který nechová zášť.“ Modré oči schované za brýlemi se zatvrdily. „Ale rád bych vám sdělil, že dramata v kanceláři nestrpím.“

Jeho prohlášení, po té kuchyňské eskapádě málem komické, viselo ve vzduchu a já nebyla schopná vymyslet odpověď. Přikývla jsem, absurdní pohyb, jímž jsem mu vlastně vůbec neodpověděla. Postavila jsem se, zvedla podnos a opustila jeho kancelář.

Neobtěžovala jsem se vracet do kuchyňky, místo toho jsem přímou čarou zamířila k sobě do kanceláře a zavřela dveře. Postavila jsem podnos na prázdnou židli a zapnula počítač. Snažila jsem se soustředit na cokoli, jen ne na rychle se blížící katastrofu.

Ruch za svými dveřmi jsem cítila přímo fyzicky. Vnímala jsem jeho energii. Sváděla na chodbě bitvu a snažila se protlačit dovnitř. Šepot. Štěbetání. Lapání po dechu a posměšky. Dobrou zprávou bylo, že už to zasnoubení nemusím oznamovat každému člověku zvlášť. Špatnou zprávou bylo, že z kanceláře budu nakonec muset vyjít.

5. KAPITOLA

Brad zastavil u brány rodinného sídla. Mávl strážným, zatímco prováděli tu směšnou prohlídku podvozku a kufru auta. Konečně se železná brána před ním otevřela a on mohl vjet dovnitř, vybíral zatáčky příjezdové cesty, až zastavil před impozantním domem.

Kupodivu mu otevřel sám otec a Brad se rozhlédl kolem, kde je služebnictvo.

„Musí to být rychlé, Brade. Potřebuji si vyřídit nějaké záležitosti.“

Brad přikývl, podíval se otci do očí a obešel ho do formálně zařízeného obývacího pokoje, jenž se od jeho dětství vůbec neměnil. Zastavil se u krbu z masivního kamene. Otec zavřel hlavní dveře a pokoj se v podstatě ponořil do tmy. S rukama v kapsách se otočil k otci, který si ho ostražitě měřil.

„Mluvil jsi o nějaké změně situace?“ pobídl ho otec. Šel rovnou k věci.

„Ano. Včera večer jsem Julii požádal o ruku. Souhlasila.“

Jeho otec krátce zavřel oči, udělal několik kroků vpřed a posadil se do krémového úšáku. Když se opíral, pevně se chytil područek. „Sedni si.“

„Nemám moc času. I já mám práci.“ Usedl do křesla naproti otci a studoval jeho tvář.

Jeho otec si povzdychl, vydal chraplavý a rozhněvaný zvuk. „Takže sis postavil hlavu? Předpokládám, že tahle Julie, o níž tu mluvíš, je ta stážístka, která nám nadělala tolik problémů?“

„Ano, to je Julie. A ne, nejsem tvrdohlavý. Miluju ji.“

„Myslel jsem si, že na to, aby ti život diktovala láska, jsi příliš svobodomyslný.“

Brad se rozesmál. „To není diktát. Ty uvažuješ nad mocí ve vztahu, ale o tomhle to není.“

„Není? Zahrál jsi jedinou kartu, která ti může pomoci tuhle hru vyhrát. A zároveň jsi mně hrát znemožnil. Vyhrál jsi bitvu, Brade. Ale nechal ses na celý život zotročit.“

„Není to doživotní otroctví.“

Starý muž se ostře rozesmál, tím rychlým pohybem se mu sevřel hrudník a smích přešel v kašel. Ponuře na Brada hleděl. „Jistě. Protože se prostě můžeš rozvést, že? Můj syn, král zničených manželství a rozervaných rodin.“ Hořce zakroutil hlavou. „Jsem z tebe znechucený.“

Brad se postavil se zařatými pěstmi. „Protože jsi můj otec a protože pořád respektuju patriarchu téhle rodiny, neodpovím ti tím, co hoří v mém srdci. Ale věz, že je opovržením hodné, že ze všech svých synů se stydíš právě za mě. Děkuju ti, že jsi mi připomněl, proč jsem s tebou přerušil kontakty.“

Dlouhými kroky přešel kolem ušáku starého muže, otevřel dveře a pokoj zalilo ostré sluneční světlo.

Šeptanda se šířila jako krvelačné blechy – zvěst přeskakovala ze západního křídla do zbytku firmy. Začala se šířit pět minut poté, co Beverly opustila kuchyňku. Ve chvíli, kdy Brad vystoupil z výtahu, nebyl v Clarke, De Luca & Burge jediný člověk, který by nezaslechl o tom šíleném zasnoubení ve čtvrtém patře. Otevřel těžké dveře do východního křídla a rozhostilo se ticho, překrylo prostor hmatatelně hustým napětím. Usmál se, protože mu ta změna a to, co znamenala, udělalo radost. *Julie jim to musela říct.*

Vrazil do haly a s širokým úsměvem vyšel vstříc škrobeným pozdravům svých sekretářek.

Pohrdání, drby a nesouhlas mu rozhodně nebyly cizí. Očekával to, ale – jak místností procházel, atmosféra se změnila. Usadil se v kanceláři, zaklonil se v křesle a snažil se tu náladu rozšifrovat. Bylo to až nepřátelské. Jako roj rozzlobených, přehnaně ochránářských rodičů místo věrných a loajálních zaměstnanců. *Rodičů.* Najednou mu došlo, na co zapomněl, rychle se předklonil a proklínal se za to. Popadl telefon a vytočil Juliinu klapku.

Na displeji jsem uviděla Bradovo číslo a vydechla jsem úlevou. *Díkybohu.* Byl tady a projednou jsem potřebovala ochranu jeho panovačného já. „Ahoj,“ fňukla jsem do telefonu.

Ignoroval ubožácký tón mého pozdravu a rovnou na mě vyštěkl otázku: „Co si pomyslí tvůj otec?“

Narovnala jsem se a snažila se soustředit na to, co říká. „Můj otec?“

„Ano. Řekla jsi mu to?“

„O našem zasnoubení?“

„Ano.“

„Ne. Ještě jsem to neřekla nikomu. Tedy kromě Beverly a Sheily, které už to roznesly všem v okruhu pěti kilometrů.“ Dramaticky jsem si povzdechla. „Brade. *To je hrůza.* Byly na mě tak zlé, když to zjistily.“

Očekávala jsem pobouřenou odezvu, která se však nedostavila. Brada ani nenapadlo vtrhnout sem a zachránit mě, nebo aspoň vyhrožovat, že jestli nebudou k Julii milí, všechny je zničí. Ten zatracený chlap se *uschechtl.* „Zlato. *Musíš* si vypěstovat hroší kůži.“

Zamračila jsem se do telefonu a uvažovala nad nějakou ničivou odpovědí, když znovu promluvil.

„Takže jsi to svému otci neřekla.“

„Ne. Vždyť to právě povídám.“

„Dobře. Pojdme na oběd ke *Kentaurovi*. Můžeme to probrat tam. A mezitím to nikomu jinému neříkej.“

Jako by to bylo jen *vzdáleně* možné. „Děláš, jako bych tu pobíhala s obrovským hlásičem! To já jsem chtěla s tou novinkou počkat. A když už je řeč o otcích, jak to vzal ten tvůj?“

Nastalo krátké ticho, což rozhodně neznamenalo nic dobrého. „Je v pohodě,“ ucedil Brad. „Oficiálně jsi mimo nebezpečí. Ale bude tě chtít poznat. Neřekl mi to, ale bude. Blíží se Díkůvzdání, takže tam tě asi se všemi seznámím.“

Seznámení s celou rodinou Magianových, s lidmi odpovědnými za zabítí mého šéfa a vypsání odměny na moji hlavu? To znělo prostě *báječně*. „Nevím, jestli můžu jít na oběd. Burge je tu poprvé celý den.“

„No a? Tak mu řekni, že tě na něco potřebuju.“

Zadívala jsem se směrem k Burgeově kanceláři. „To nepůjde. A už vůbec ne teď, když všichni vědí, že jsme spolu. Prostě si počkej a uvidíme se po práci.“

„Ne.“

Zamračila jsem se. „Takhle naše manželství fungovat nebude.“

„Naše manželství?“

„Jo. To je taková ta *věc* po zasnoubení, víš? V dobrém i zlém a tak?“

„Takže *máš v plánu* si mě vzít.“

Zaúpěla jsem do telefonu. „Zavěšuju. Uvidíme se večer.“

Ozvalo se kliknutí a byl pryč. Zabořila jsem hlavu do dlaní.